seddasamma weel woib tehha, kui agga uske leiab; agga omma ennese pärrast ei pallund minna se kord middagi. Louna aial tulli Kommendant, Kinral Romani herra, tohtre Aepliga Tiessenhowist minno jure, agga minna pallusin neid, ei mitte pahhaks panna, et ei sanud nende wasto tulla, egga woind neid jälle sata minnema, sest et mo joud ei annud sedda. Kui tohter mo karko ja mo keppi laua pealt sai nähnud, kohhe siis ütles: „Jummal hoi ko, mis hirmsad riistad on teil seal!“ — „Tänan Jummalat, kostsin, et on puid metsas laskнud kaswada, se tulleb mulle nüüd wägga surcks heaks.“ — Kui said jälle ár a lähnud, ja ei tulnd just minno mele, siis tousin püsti, ja leidsin — et woisin leista ilma keppita; astusin ka monne sammo ja woisin jallal käia, ja käisin toas eddasi ja taggasi, ilma kargo, ilma keppita, ni kui tahtsin, ja hopis ilma waewata. Kui Kommendant öhtosömaks jälle tulli; siis tullin ukse peale temma wasto, ja käisin toas temma kõrwas. Temma panni sedda surcks immeks ja ei teädnud, mis se piddi ollema, agga tarwis arwasin nimmetamatta talle jätta, kuida olnud. Monne aia pärrast ütles mulle, ennast omma igga kuuse nimmetawa kirja sisse minnust pannud, et emmast luwallust ühhel hobil immelikkult ollin peäsnud, ja kui ma jälle lahti sain — sest Moser olli Hohentweilis wangis — siis wötsin, Jumma ale tänno andes, ja Temma armo mällestuseks, karko omma kasa römoga, ja jätsin prukimatta keik need tohtre rohhud, mis mulle ollid kirjotud.“ — „Nüüd — nenda kirjotab Moser eddespiddi weel — „on jubba kaksteistkümmend aastat sest sadik möda läinud, kui se sündis, ja sadda ehk tuhhat innimest woiwad sedda tunnistada, et se päwani luwallus sures waewas ollin, ja mitto sadda ja tuhhat innimest woiwad nendassammoti ka tunnistada, et mul sest sadik, Jummal olgo tännatud, ei lu egga pusawallo ei olle ennam ollemas. Ka on Kinral Roman ellus innimenne, kes keigeparremine